# ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ Г-Н M. POIARES MADURO

представено на 17 януари 2008 година [1]

1. С настоящото преюдициално запитване Cour de cassation (Франция) иска от Съда да се произнесе по тълкуването на Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела [2], който текст следва и замества Брюкселската конвенция [3].

2. По-точно запитващата юрисдикция иска да установи дали трябва да се приеме, че раздел 5 относно трудовите договори, въведен с Регламент № 44/2001, урежда изчерпателно и изключително правилата за компетентност, които се отнасят до посочените договори, или напротив, тези правила за компетентност в раздела, посветен на трудовите договори, могат да се допълнят от правилото за специална компетентност по раздел 2, член 6, точка 1 от посочения по-горе регламент.

## I — Правна уредба и фактическа обстановка по правния спор

### А — *Правна уредба*

3. Член 2 от Регламент № 44/2001 гласи:

„При условията на настоящия регламент, искове срещу лицата, които имат местоживеене в държава-членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред съдилищата на тази държава-членка“.

4. Член 6 от Регламент № 44/2001, който се намира в раздел 2, озаглавен „Специална компетентност“, предвижда, че срещу лице с местоживеене в държава-членка може също така да бъде предявен иск:

„[…]

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — ОВ L 12, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74.

3 — Конвенция от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (консолидирана версия), ОВ C 27, 1998 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 7.

1) когато то е един от множество ответници, в съдилищата по местоживеенето на всеки от тях, при условие че исковете са в такава тясна връзка, че е целесъобразно те да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства;

[…]“.

5. Раздел 5 от Регламент № 44/2001, озаглавен „Компетентност при индивидуални трудови договори“, се състои от членове 18—21.

6. По-точно член 18, точка 1 от Регламент № 44/2001 гласи:

„1. По дела във връзка с индивидуални трудови договори компетентността се определя от разпоредбите на настоящия раздел, без да се засягат разпоредбите на член 4 и член 5, точка 5“.

7. Член 19 от същия раздел 5 от Регламента гласи:

„Срещу работодател с местоживеене в държава-членка, може да бъде предявен иск:

1) в съдилищата на държавата-членка, където има местоживеене, или

2) в друга държава-членка:

а) в съдилищата по мястото, където работодателят обичайно осъществява дейността си, или в съдилищата по мястото, където последно е осъществявал дейност, или

б) ако работникът или служителят не осъществява обичайно или не е осъществявал обичайно дейността си в никоя държава, в съдилищата по мястото, където дейността, за която е нает работникът или служителят, е разположена или е била разположена “

Б — *Фактическата обстановка по спора*

8. Г-н Rouard, ответник по главното производство, е бил нает през 1977 г. от дружеството Laboratoires Beecham Sévigné,

понастоящем дружество Laboratoires Glaxosmithkline, чието седалище по учредителен акт е във Франция. Той изпълнява за сметка на посоченото дружество различни задачи на територията на трети страни. През 1984 г. г-н Rouard е изпратен в Мароко по силата на нов трудов договор, сключен с дружеството Beecham Research UK, установено в Обединеното кралство и принадлежащо към същата група като дружеството Laboratoires Beecham Sévigné. С този договор вторият работодател се задължава да запази някои договорни права, придобити от г-н Rouard в рамките на първоначалния му трудов договор (по-конкретно признаването на трудовия му стаж, както и право на обезщетения при уволнение).

9. На 9 март 2001 г. дружеството Beecham Research UK, понастоящем Glaxosmithkline, уволнява г-н Rouard. Тогава същият подава иск пред Conseil de prud'hommes de Saint-Germain-en-Laye (Франция) на 4 юни 2002 г. едновременно срещу дружествата Laboratoires Glaxosmithkline и Glaxosmithkline, като същите са правоприемници съответно на Laboratoires Beecham Sévigné и на Beecham Research UK. Г-н Rouard иска посочените дружества да бъдат осъдени солидарно да заплатят различни обезщетения за неспазване на процедурата за уволнение, за уволнение при липса на действително и сериозно основание и за неправомерно прекратяване на договора.

10. В подкрепа на исканията си г-н Rouard посочва, че двете дружества трябва да се считат за негови съработодатели, тъй като клаузата във втория договор, която предвижда запазването на определени договорни права, придобити първоначално по силата на първия договор, удостоверява неговото единно и непрекъснато трудово правоотношение с двете дружества, които освен това принадлежат към една и съща група. По този начин френската юрисдикция, компетентна по отношение на дружеството Laboratoires Glaxosmithkline, чието седалище е във Франция, била според него компетентна също по силата на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 и по отношение на дружеството Glaxosmithkline, въпреки че последното е установено в Обединеното кралство.

11. В съответствие със защитаваната от двамата работодатели позиция Conseil des prud'hommes обаче счита, че не е компетентен, като посочва, че трудовите договори в сила към момента на уволнението се уреждали от английското и мароканското право. Ето защо от този момент нататък не съществувало повече никакво трудово правоотношение между г-н Rouard и дружеството Laboratoires Glaxosmithkline във Франция. Cour d'appel de Versailles отменя това решение и връща делото пред Conseil de prud'hommes. Дружествата — ищци по главното производство, подават касационна жалба пред Cour de cassation.

12. При тези обстоятелства върховната юрисдикция решава да спре производството по делото и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Може ли, [от] една страна, […] правилото за специална компетентност, посочено в

член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 […], по силата на който срещу лице с местоживеене в държава-членка може да бъде предявен иск, „когато то е един от множество ответници в съдилищата по местоживеенето на всеки от тях, при условие че исковете са в такава тясна връзка, че е целесъобразно да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства“, да се прилага при иск, предявен от заето лице пред съд на държава-членка срещу две дружества, които са от една и съща група, от които едното, наело заетото лице в групата, а след това отказало да го пренаеме, е установено в тази държава-членка, а другото, за сметка на което заетото лице последно е работило в трети страни и което го е уволнило, е установено в друга държава-членка, когато ищецът се позовава на клауза от трудовия договор, за да установи, че двете [дружества] са били негови съработодатели, от които той претендира обезщетение при уволнение, и от друга страна, изключва ли […] правилото на член 18, [точка] 1 от Регламент [№ 44/2001], по силата на който по дела, свързани с индивидуални трудови договори, компетентността се определя от глава II, раздел [5] [от Регламента], прилагането на член 6, точка 1 [от същия регламент], по начин че срещу всяко от двете дружества трябва да се предяви иск пред съда на държавата-членка, където то е установено [?]“

## II — Правен анализ

13. Поставеният преюдициален въпрос се разделя на две части. За да се отговори на този въпрос, на първо място следва да се определи дали правилото за специална компетентност, посочено в член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, може да се приложи при индивидуални трудови договори, въпреки че съществува раздел в Регламента, който специално урежда правилата за компетентност, приложими при правни спорове, свързани с посочените договори, и при утвърдителен отговор да се припомнят и да се уточнят, на второ място, условията, свързани с прилагането на член 6, точка 1 от посочения регламент в тази област.

### A — *По приложимостта на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 относно индивидуалните трудови договори*

14. По същество Съдът е помолен да определи дали глава II, раздел 5 от Регламент № 44/2001 урежда изчерпателно и изключително съдебната компетентност относно индивидуалните трудови договори, като изключва всички останали правила за компетентност, предвидени с този регламент, и дали той позволява тълкуване, според което раздел 5 не изключва прилагането на специалното правило за компетентност, когато особеността на случая го изисква, по-конкретно когато свързани искове, които се отнасят до множество ответници, са подсъдни пред съдилищата по местоживеене на един от тях.

15. Преди доводите, които ще последват, нека да посочим още сега, че приложимостта на специалната компетентност, предвидена в член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, към даден правен спор, свързан с индивидуален трудов договор, която специална компетентност позволява да се предяви иск срещу множество ответници пред юрисдикцията по местоживеенето на един от тях, когато исковете са свързани, според мен трябва да бъде възприета, макар на пръв поглед да изглежда, че буквалното тълкуване на раздел 5 относно трудовите договори ѝ противоречи. За да се разбере по-добре решението, което предлагам на Съда, ще започна най-напред с изложението на доводите, които изглежда изключват приложимостта на член 6, точка 1 по правни спорове, свързани с индивидуални трудови договори, за да докажа впоследствие, че според мен Съдът не трябва да възприема такова тълкуване.

16. Вярно е, че като гласи „[п]о дела във връзка с индивидуални трудови договори компетентността се определя от разпоредбите на настоящия раздел, без да се засягат разпоредбите на член 4 и член 5, точка 5 [от този регламент]“, член 18, точка 1 от Регламент № 44/2001, разгледан отделно, изглежда потвърждава тълкуването, с което се цели да се отхвърли всяко правило за компетентност, което не било посочено или изрично разрешено от раздел 5, когато правният спор се отнася до трудов договор.

17. От тази разпоредба следва, от една страна, че всеки правен спор, който се отнася до индивидуален трудов договор, трябва да се отнесе пред съда съгласно правилата за компетентност, предвидени в раздел 5 от посочения регламент (членове 18—21), и от друга, че ако съществуват изключения от прилагането на принципите, посочени в раздел 5, то те са изрично предвидени от Регламента. Доколкото член 6, точка 1 не попада в раздел 5, а и, противно на член 4 и член 5, точка 5, не е означен като изключение от прилагането на правилата, предвидени в посочения раздел, то следователно специалната компетентност по член 6, точка 1 би била неприложима при правните спорове, свързани с трудови договори.

18. Освен това тъй като раздел 5 представлява дерогация от посочената в член 2 от Регламента [4] обща компетентност, съгласно която компетентният съд трябва да бъде този по местоживеенето на ответника, то посочените в членове 18—21 от раздел 5 правила би трябвало да се тълкуват стриктно, така че само изключенията от прилагането на общата компетентност по местоживеенето на ответника, които са изрично посочени в този раздел, биха били приети.

19. Това тълкуване не може да надделее, доколкото пренебрегва не само телеологическия и контекстуален обхват на Регламент № 44/2001, но също и смисъла на релевантните по това дело разпоредби. Преди всичко то тръгва от неточния постулат, че член 6, точка 1 бил

4 — Вж. по-конкретно Решение от 27 септември 1988 г. по дело Kalfelis (189/87, Recueil, стр. 5565, точки 8 и 9), Решение от 15 февруари 1989 г. по дело Six Constructions (32/88, Recueil, стр. 341, точка 18), Решение от 27 октомври 1998 г. по дело Réunion européenne и др. (C-51/97, Recueil, стр. I-6511, точка 47) и Решение от 13 юли 2006 г. по дело Roche Nederland и др. (C-539/03, Recueil, стр. I-6535, точки 19—23).

изключение от правилата за компетентност, посочени в раздела за индивидуалните трудови договори. Както обаче ще бъде доказано, правилото за специална компетентност, посочено в член 6, точка 1 от посочения регламент, не представлява изключение от правилата за компетентност относно индивидуалните трудови договори, а допълнение към разпоредбите, които ги уреждат — допълнение, което не поставя под въпрос принципа, залегнал в основата на тези разпоредби.

20. Най-напред нека припомним, че макар Брюкселската конвенция да не предвижда специален раздел за трудовите договори, правилата за компетентност, които тя установява, се прилагат въпреки това спрямо такива договори. Така според конвенцията член 6, точка 1, като позволява да се предявяват искове срещу множество ответници пред съда по местоживеенето на един от тях, което се приема и от Комисията на Европейските общности, е напълно приложим спрямо трудовите договори. Все пак Регламент № 44/2001, който следва Брюкселската конвенция, както се подчертава в съображение 5 от него, приема, а не скъсва с правилата, които съдържа конвенцията. Следователно Регламент № 44/2001 няма намерение да измени значително правилата за съдебна компетентност, така че може да се смята, че авторите на този текст не са искали да изключат прилагането на член 6, точка 1 от посочения регламент в областта, с която се занимаваме.

21. Още повече, съставителите на Регламент № 44/2001 са искали да създадат специален раздел за съдебната компетентност в областта на трудовите договори, съобразявайки, че „по-слабата страна трябва да бъде защитена от правилата за компетентност, които са в по-висока степен благоприятни за нейните интереси, отколкото предвиждат общите правила“ [5]. При тези условия би било изненадващо посочените авторите, приемайки Регламент № 44/2001, да искат да отнемат на работника ползата от по-благоприятни правила, от които той се е ползвал в рамките на Брюкселската конвенция преди влизането в сила на този регламент. Съдът впрочем последователно припомня, че в областта на трудовите договори тази конвенция е трябвало да се тълкува „като се държи сметка за грижата да се осигури адекватна защита на по-слабата от социална гледна точка договаряща страна, която в конкретния случай е работникът“ [6]. Все пак тълкуването, според което дори при наличието на свързани искове срещу множество ответници работникът да е задължен да предявява всеки един от исковете поотделно пред компетентния съд на всяка държава-членка, би било в противоречие не само с интереса от доброто правораздаване [7], но и би пренебрегнало защитата на слабата договаряща страна, а още повече би я лишило от възможността, на която тя би могла да се позове по-рано.

22. При тези обстоятелства е важно да се отбележи, че ако Регламент № 44/2001

5 — Съображение 13 от Регламент № 44/2001.

6 — Решение от 13 юли 1993 г. по дело Mulox IBC (C-125/92, Recueil, стр. I-4075, точка 18). Това уточнение произлиза още от Решение от 26 май 1982 г. по дело Ivenel (133/81, Recueil, стр. 1891, точки 14 и 16). За последващо потвърждение вж. също Решение от 9 януари 1997 г. по дело Rutten (C-383/95, Recueil, стр. I-57, точка 17) и Решение от 10 април 2003 г. по дело Pugliese (C-437/00, Recueil, стр. I-3573, точка 18).

7 — Съдът в действителност подчертава, че в хипотезата, при която работата се извършва в повече от една държава-членка, е важно да се избегне наличието на много компетентни юрисдикции, за да се предотврати опасността от противоречащи си решения и по този начин да се улесни признаването и изпълнението на съдебните решения извън държавата-членка, в която те са произнесени (Решение от 11 януари 1990 г. по дело Dumez France и Tracoba, C-220/88, Recueil, стр. I-49, точка 18 и Решение от 27 февруари 2002 г. по дело Weber, C-37/00, Recueil, стр. I-2013, точка 42.

предвижда изключение от правилото за местоживеенето на ответника при трудовите договори с оглед да се запазят интересите на слабата страна по договора, то невземането предвид в раздел 5 на хипотезата за множество свързани искове, предявени срещу няколко ответници, трябва да се разглежда като празнина в този текст. Тази празнина е запълнена с член 6, точка 1 от посочения регламент, който позволява да се допълнят правилата, приложими спрямо трудовите договори, без при това да се поставя под въпрос принципът на тези правила, а именно защитата на слабата страна по договора, и по-общо волята да се избегнат множество компетентни съдилищата. Приложимостта на член 6, точка 1 всъщност идва точно да поправи невземането предвид на особеността на случая, при който има множество свързани искове в областта на трудовите договори, без въпреки това да води до нарушаване на правилата за съдебна компетентност, които ги уреждат.

23. Поради всички тези причини приканвам Съда да достигне до извода за приложимост на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 при индивидуалните трудови договори.

Б — *По условията за приложимост на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 при индивидуални трудови договори*

24. Според постоянната съдебна практика в рамките на установената в член 234 ЕО процедура на сътрудничество между националните юрисдикции и Съда, той трябва да даде на препращащия съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. Във връзка с това и поради фактическите обстоятелства по това дело, понякога сложни и противоречиви, е важно да се уточнят условията, които юрисдикцията ще трябва да провери, за да може в конкретния случай правилно да се позове на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001.

25. Както бе подчертано, Регламент № 44/2001 не скъсва със заложените в Брюкселската конвенция принципи, а се явява продължение на същата. Също така уточненията, направени от Съда в съдебната практика относно член 6, точка 1 от Конвенцията, се явяват релевантни при прилагането на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 към правния спор.

26. Прилагането на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 се поставя в зависимост от условието, че „исковете са в такава тясна връзка, че е целесъобразно те да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства“.

27. Това условие, което не съществуваше в първоначалната редакция на този член

от Брюкселската конвенция, е вдъхновено пряко от член 22 от посочената конвенция, според който множество искове, които се намират в такава тясна връзка помежду си, е целесъобразно да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства.

28. В Решението по дело Kalfelis, посочено по-горе, Съдът намира за необходимо да пренесе условието за свързаност между исковете при тълкуването на член 6, точка 1 от Брюкселската конвенция — условие, което впоследствие е възпроизведено в редакцията на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, за да се избегне употребата на тази специална компетентност да постави под въпрос общата компетентност по местоживеенето на ответника. Според Съда всъщност „такъв би бил случаят, ако ищецът имаше свободата да подаде иск, насочен срещу множество ответници с една-единствена цел — да избегне съдилищата на държавата, където е местоживеенето на един от ответниците“ [8].

29. Понятието „противоречащи си решения“, което е условие за прилагането на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, може да има множество тълкувания. Според едно стриктно тълкуване прилагането на специалната компетентност спрямо множество ответници било обусловено от риска отделното разглеждане и решаване на исковете да доведе до взаимно изключващи се правни последици. Напротив, по силата на широко тълкуване на понятието „противоречащи си решения“ е достатъчно отделното разглеждане и решаване на исковете да включва риска от противоречие в решенията, без да е необходимо те да включват риска от настъпването на взаимно изключващи се правни последици [9]. Без да се произнася в полза на едното или другото тълкуване, Съдът освен това уточнява, че „за да се смятат съдебни решения за противоречиви, не е достатъчно да съществува различие в решението на спора, а е необходимо още това различие да се вписва в рамките на същите фактически и правни обстоятелства“ [10].

30. В действителност не е необходимо този дебат да продължава по-нататък. От Регламент № 44/2001 и от посочената по-горе съдебна практика ясно следва, че определящият елемент за прилагането на член 6, точка 1 от посочения регламент се състои преди всичко в наличието на особено тясна връзка между исковете. Тази обвързаност обаче може наистина да се преценява правдоподобно само предвид всеки конкретен случай, и по-специално предвид всяка

8 — Решение по дело Kalfelis, посочено по-горе, точка 9

9 — За припомняне и анализ на този въпрос можем да се позовем на заключението на генералния адвокат Léger, представено по делото Roche Nederland и др., посочено по-горе, както и на Bomhoff, J., *Judicial Discretion in European Law on Conflicts of Jurisdiction*, Sdu, Hague, 2005.

10 — Решение по дело Roche Nederland и др., посочено по-горе, точка 26 и Решение от 11 октомври 2007 г. по дело Freeport (C-98/06, Сборник, стр. I-8319, точка 40).

област, в която това правило на специална компетентност може да се прилага.

31. Важно е обаче на първо място да се отбележи, че главната цел на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 е да се насърчи доброто правораздаване, независимо от контекста, в който то се прилага. От тази гледна точка всяка аргументация, изведена от защитата на по-слабата страна по договора, не би била относима и поради това не може действително да се възприеме при тълкуване на условията за прилагане на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001. За да се гарантира една такава цел и да се избегне злоупотреба с използването на специалната компетентност, свързаността задължително включва да може да се установи особено тясна обвързаност между спора и сезирания да го разгледа съд [11]. Все пак противно на застъпваното от Обединеното кралство тълкуване изискването за връзка между спора и съда, пред който е подаден искът, никога не изисква йерархичност между съдилищата, така че искът да трябва да бъде подаден пред този съд, с който свързаността е най-силна. Такова тълкуване би довело до въвеждането на допълнително условие при прилагането на член 6, точка 1, което като дерогация от правилото за общата компетентност може да се тълкува само стриктно [12]. Накратко, свързаността, от която зависи прилагането на член 6, точка 1, предполага да се установи връзка между исковете — връзка, която трябва да съществува, за да гарантира, че който и да е сезираният съд, той има тясна връзка с делото, така че тази специална компетентност да се използва по предназначение, без да се заобикаля нейната цел.

32. На второ място, когато тази свързаност трябва да се провери при трудовите договори, тя включва, с оглед на съответната област, вземането предвид на известен брой критерии, подходящи за разкриване наличието на тясна връзка между исковете в тази специална област.

33. Във връзка с това ответникът по главното производство приема, че условието за свързаност между двата иска било изпълнено, доколкото, от една страна, съществувал „един и същи трудов договор или най-малко продължава същото трудово правоотношение“ [13] с двама работодатели, и доколкото, от друга страна, двете дружества принадлежат към една и съща група дружества.

11 — Вж. по-конкретно Решение по дело Ivenel, посочено по-горе (точка 11) и Решение по дело Pugliese, посочено по-горе (точка 17).

12 — Всъщност Съдът винаги е отказвал да поддържа теорията, наречена „паяк в центъра на мрежата“ („spider in the web“), развита по-конкретно от нидерландските съдии при тълкуването на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001. Общностният съдия твърдо отхвърля тази теория в решението по дело Roche Nederland и др., посочено по-горе.

13 — Вж. представените от г-н Rouard становища, стр. 7.

34. Както Комисията и Обединеното кралство признават по време на съдебното заседание, решението на проблема трябва да се търси в решението по дело Pugliese, посочено по-горе. Всъщност Съдът, който е трябвало да се произнесе по тълкуването на понятието за място, където работникът обичайно осъществява трудовата си дейност, между другото посочва уточнения, които позволяват да се определи степента на връзка между два трудови договора, сключени с различните работодатели. Тази съдебна практика ми изглежда особено относима спрямо критериите, които биха могли да бъдат взети предвид от националната юрисдикция, за да се провери връзката между исковете в областта на трудовите договори, позволяваща да се съдят множество ответници пред съда на един от тях [14].

35. Така Съдът постановява, че „когато наето лице е свързано с двама различни работодатели, първият работодател може да бъде съден пред съда по мястото, където наетото лице упражнява дейността си за втория работодател, само когато самият първи работодател към момента на сключване на втория договор има интерес от изпълнението, което заетото лице предоставя на втория работодател на посочено от последния място […]. Наличието на този интерес не трябва да се установява стриктно с оглед на формални и изключителни критерии, а трябва да се преценява цялостно, като се вземат предвид всички обстоятелства в конкретния случай“ [15]. Общностната юрисдикция уточнява по-конкретно че сред релевантните фактори могат да бъдат: „фактът, че сключването на втория договор е било предвидено по време на сключването на първия, фактът, че първият договор е бил изменен с оглед на сключването на втория договор, фактът, че съществува органична или икономическа връзка между двамата работодатели, фактът, че съществува споразумение между двамата работодатели, което очертава рамката за съвместното съществуване на двата договора, фактът, че първият работодател запазва ръководни правомощия по отношение на заетото лице, фактът, че първият работодател може да вземе решение за продължителността на дейността на заетото лице при втория работодател“ [16]. Следователно в светлината на всички тези критерии, които не са изчерпателни, националната юрисдикция ще трябва да определи дали съществува достатъчна свързаност между двата иска, които позволяват на ответника по главното производство да съди двете дружества — ищци по главното производство, пред френския съд.

36. С оглед на гореизложеното Съдът би могъл да заключи, че прилагането на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 предполага съществуването на свързаност между исковете, която е в състояние да гарантира, че който и да е сезираният съд, той има тясна връзка с делото. За да се прецени посочената свързаност в рамките на индивидуалните трудови договори, ще може да се вземе предвид по-конкретно фактът, че сключването на втория договор

14 — В правната доктрина вече се е появило такова ползване на решението, вж. по-конкретно: Moizard, N., *RJS*, 10/03, p. 756, където се подчертава:„Много е възможно критериите на решението по делото Pugliese да бъдат много полезни при определянето на компетентния съд при правния спор, породен от международна мобилност в рамките на група от предприятия.“

15 — Решение по дело Pugliese, посочено по-горе (точки 23 и 24).

16 — Решение по дело Pugliese, посочено по-горе (точка 24).

е предвиден по време на сключването на първия, фактът, че първият договор е изменен в зависимост от сключването на втория договор, фактът, че съществува органична или икономическа връзка между двамата работодатели, фактът, че съществува споразумение между двамата работодатели, което очертава рамката за съвместното съществуване на двата договора, фактът, че първият работодател запазва ръководни правомощия по отношение на заетото лице, или още обстоятелството, че първият работодател може да вземе решение за продължителността на дейността на заетото лице при втория работодател.

## III — Заключение

37. В заключение предлагам на Съда да отговори на преюдициалния въпрос по следния начин:

„Правилото за специална компетентност, посочено в член 6, точка 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, може да се прилага в рамките на раздел 5 относно правилата за съдебна компетентност, приложими по отношение на индивидуалните трудови договори.

Прилагането на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 предполага съществуването на свързаност между исковете, която е в състояние да гарантира, че който и да е сезираният съд, той има тясна връзка с делото. За да се прецени посочената свързаност в рамките на индивидуалните трудови договори, ще може да се вземе предвид по-конкретно фактът, че сключването на втория договор е предвиден по време на сключването на първия, фактът, че първият договор е изменен в зависимост от сключването на втория договор, обстоятелството, че съществува органична или икономическа връзка между двамата работодатели, фактът, че съществува споразумение между двамата работодатели, което очертава рамката за съвместното съществуване на двата договора, фактът че първият работодател запазва ръководни правомощия по отношение на заетото лице или още обстоятелството, че първият работодател може да вземе решение за продължителността на дейността на заетото лице при втория работодател.“